

statte det offentlige de nødvendige udgifter, som er medgået til sagens behandling.

De sagsomkostninger, der efter de gældende regler kan kræves erstattet af den domfældte, omfatter hovedsagelig forsvarssalær, lægeudgifter i forbindelse med udtagning af blodprøver og udfærdigelse af tester, retsmedicinske undersøgelser, revisorhonorar, tekniske undersøgelser og erklæringer, biltekniske erklæringer samt udgifter til transport af køretøjer og effekter til tekniske undersøgelser. Udenfor falder derimod politiets og anklagemyndighedens almindelige driftsudgifter.

Det er politiet, der forestår opkrævningen af sagsomkostninger i straffesager. Efter den såkaldte bødebekendtgørelse kan politiet efter omstændighederne pr. kulance give tilladelse til kortvarig henstand med betalingen af sagsomkostninger. Politiet kan desuden tillade, at det skyldige beløb betales i afdrag. Politiet oversender sagen til restanceinddrivelsesmyndigheden under SKAT med henblik på inddrivelse, hvis skyldneren ikke betaler det samlede beløb inden for betalingsfristen eller den frist, der er fastsat i forbindelse med en henstands- eller afdragsordning. Inddrivelsesmyndigheden har mulighed for efter en vurdering af den pågældendes betalingsevne at tillade henstand med eller afdragsvis betaling af sagsomkostningerne. Der tages hensyn til den pågældendes økonomiske levevilkår, således at det sikres, at vedkommende har det nødvendige til sig selv og sin husstands underhold.

Hertil kommer, at der efter konkurslovens regler kan være mulighed for gældssanering, hvis en skyldner godtgør, at skyldneren ikke er i stand til og inden for de nærmeste år ingen udsigt har til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser, og det må antages, at gældssaneringen vil føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold.

Som det fremgår, gør de gældende regler det allerede i dag muligt at tage hensyn til den enkeltes betalingsevne i forbindelse med opkrævning af sagsomkostninger. På den baggrund er der efter regeringens opfattelse ikke noget påtrængende behov for at supplere de gældende regler med en bestemmelse om mulighed for eftergivelse af sagsomkostninger. Det er således regeringens opfattelse, at de gældende regler på området er udtryk for en passende afvejning af på den ene side princippet om, at den dømte som udgangspunkt skal betale straffesagens om-

kostninger, og på den anden side de resocialiseringsmæssige hensyn til den dømte.

Jeg kan tilføje, at skatteministeren i den kommende folketingsssamling forventer at fremsætte et lovforslag, der vedrører nogle af de regler, der har at gøre med inddrivelse af beløb til staten, herunder f.eks. inddrivelse af sagsomkostninger. Det nærmere indhold af dette lovforslag kendes endnu ikke, men det er muligt, at lovforslaget også vil omfatte spørgsmålet om eftergivelse. Men det ændrer ikke ved, at der som sagt efter regeringens opfattelse allerede med de gældende regler er mulighed for at tage hensyn til vedkommendes betalingsevne i forbindelse med inddrivning af sagsomkostninger.

Herudover kan der være grund til at knytte et par særlige bemærkninger til den del af beslutningsforslaget, der taler om fuldstændig eftergivelse af sagsomkostninger for personer, der ikke har begået ny kriminalitet i en periode på 5 år efter endt afsoning. I forhold til det forslag synes jeg, at der kan være anledning til at fremhæve, at pålagte sagsomkostninger ikke er en strafferetlig rettsfølge. Man kan derfor spørge, om det ikke er et principielt problem, når beslutningsforslaget på den nævnte måde gør eftergivelse af sagsomkostninger afhængig af, at den pågældende ikke begår ny kriminalitet. Det betyder nemlig, at sagsomkostningerne reelt vil få karakter af at være en betinget bøde og dermed netop får karakter af at være en straf. Det principielt rigtige må således være, sådan som de gældende regler indebærer, at det i første række er vedkommendes betalingsevne, der skal være afgørende for, i hvilket omfang det offentlige opkræver pålagte sagsomkostninger hos den enkelte.

Der er desuden en række mere tekniske spørgsmål, som der ikke er taget stilling til i beslutningsforslaget. Lad mig f.eks. nævne den situation, at en person har indgået en afdragsordning. Hvad sker der så, når de 5 år er gået, og personen har holdt sig kriminalitetsfri? Efter beslutningsforslaget skal det ske eftergivelse af sagsomkostningerne. Skal de afdrag, som den pågældende allerede har betalt, så betales tilbage? Noget andet er, at en ordning med fuldstændig eftergivelse af sagsomkostningerne efter 5 år i en række tilfælde formentlig vil gøre det meget vanskeligt at formå de pågældende til at indgå og overholde en afdragsordning i de første 5 år, inden der sker eftergivelse.

På det tekniske plan vil jeg også nævne, at beslutningsforslaget alene taler om eftergivelse ef-